

κυκλ.: *Ἡρθε καὶ μᾶς ἀναπόδιασε*. Συνών. ἀναδέω **B 1**, ἀνακατώνω **B 1**, συχύζω. **4)** Ἀλλάζω, μεταβάλλω Πελοπν. (Λακων.): *Μὴν ἀναποδιάζης τὰ λόγια σου!*

B) Ἀμτβ. **1)** Τρέπομαι, μεταβάλλομαι ἐπὶ τὸ χειρὸν Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Ἀναποδιάζ' ἢ ἀναπόδιασι οὐ κινός*. Συνών. χειροτερεύω. Μετοχ. ὁ φέρων ἀτυχίας, ἀντίξοος Ἄνδρ. Σάμ. κ. ἀ. — *Λεξ. Δημητρ.*: *Ἀναποδιασμένος μῆνας - χρόνος* *Λεξ. Δημητρ.* || Φρ. *Τὸ γακό σου τὸν τζαιρὸ τσαὶ τὸν ἀναποδιασμένο!* (ἀρὰ) Ἄνδρ. *Τῇ γακῇ σ' μέρα κὶ τὴν ψυχρὴν κὶ τ'ν ἀναποδιασμένη!* (ἀρὰ) Σάμ. Συνών. ἀνάποδος **A 3**. **β)** Συντελοῦμαι οὐχὶ κατ' εὐχήν, προσκόπτω εἰς δυσχερείας Θράκ. (Σαρεκκλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — *Λεξ. Δημητρ.*: *Ἀναπόδιασε ἢ τύχη δὸν Σαρεκκλ.* Ἀναπόδιασι ἢ δ'λειά μ' Αἰτωλ. Ἀναπόδιασε τὸ ἐμπόριο *Λεξ. Δημητρ.* Ἐπάγγελμα ἀναποδιασμένο αὐτόθ. **γ)** Ἀποτυγχάνω *Λεξ. Δημητρ.*: *Ἀπόταν ἄλλαξα μαγαζὶ ἀναπόδιασα*.

2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. δεικνύω εἰς τὴν συμπεριφορὰν μου κακοὺς τρόπους, φέρομαι σκαιῶς, γίνομαι δύστροπος καὶ κακώτροπος Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Σαρεκκλ.) Κύθν. Μακεδ. (Καταφύγ. Πάγγ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Λακων. Τρίκκ.) Σίφν. Σκῦρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — (Νουμᾶς ἔνθ' ἀν.) — *Λεξ. Δεῖκ Αἰν. Μ.* Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: *Μὴν ἀναποδιάζεις ἔτσι!* Ἀνδρίτσ. *Τί ἔχ' καὶ πάλ' ἀναπόδιασε, βρέ;* — *Δὲν ἀναπόδιασα, λεγώ, μόν' ἔτσι σὲ φαίν'ται Σαρεκκλ.* Πολὺ εἶχ' ἀναποδιάσει ὁ δυστυχισμένος ἀπὸ τὴν ἀρρώστια καὶ δῶθε (Νουμᾶς ἔνθ' ἀν.) *Αὐτὸ τὸ παιδί ὅσο πάει κὶ ἀναποδιάζει* *Λεξ. Πρω.* Ἀναποδιάζ' οὐλοῦν Αἰτωλ. Ἀναποδιασμένη ἐσηκώθησ πάλι σήμερα Ἀπύρανθ. Ἀναποδιασμένος ἄνθρωπος Τρίκκ. — *Λεξ. Μ.* Ἐγκυκλ. *Τί ἀναποδιασμένου πλάσμα ποῦ 'νι!* Αἰτωλ. *Ἡ ἀναποδιασμένη μᾶς ἀνάδειρε οὔλοι Σκῦρ.* Συνών. ἀναποδίζω, τῆς δὲ μετοχ. συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάποδος **A 5**.

β) Κάμνω ἀταξίας Πελοπν. (Λακων.) **3)** Γίνομαι ἰσχνὸς καὶ καχεκτικός. (α) Ἐπὶ ἐμψύχων Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ.) Κεφαλλ. Κύθν. Λευκ. κ. ἀ. — *Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.*: *Ἀναπόδιασε τὸ παιδί ἀπὸ τοῖς θέρμεις* *Λεξ. Δημητρ.* Ὁ δεῖνα ἔχει ἀναποδιάσει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια Ἡπ. Κάτι ἔχει ἢ γελᾶδα καὶ μέρα τῇ μέρα ἀναποδιάζει *Λεξ. Δημητρ.* *Μὴ διάνης τὸ γατσούλλι κὶ ἀναποδιάζει Κεφαλλ.* Ἀναποδιασμένος ἀπὸ τὴν κακοπέραςι *Λεξ. Δημητρ.* Ἀναποδιασμένο ζωντανὸ αὐτόθ. (β) Ἐπὶ φυτῶν *Λεξ. Δημητρ.*: *Ἀναπόδιασε ἢ κληματαργὰ - τὸ περιβόλι.* Ἀναποδιασμένα σπαρτά.

Πβ. ἀναποδογέρνω, ἀναποδογυρίζω.

ἀναποδιάρικος ἐπίθ. Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναποδιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρικος.

Ὁ φέρων κακόν, ἀπαίσιος, δυσοίωνος: Ἀναποδιάρικες ἡμέρες.

ἀναποδιάρης ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ.) Χίος — *Λεξ. Βλαστ. Πρω.*

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναποδιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

1) Δύστροπος, κακώτροπος Κρήτ. Πελοπν. (Τρίκκ.) — *Λεξ. Βλαστ. Πρω.* Συνών. ἀναποδιασμένος (ἰδ. ἀναποδιάζω **B 2**), ἀνάποδος **A 5**, παρᾶξενος. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. ποταμοῦ Κρήτ. **2)** Ἀνίκανος, ἀνεπιτήδειος Χίος: Ἀναποδιάρης ἄνθρωπος Χίος. Συνών. ἀδέξιος (I) **2**, ἀντίθ. ἐπιδέξιος.

ἀναπόδιασμα τό, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναποδιάζω.

Δυστροπία, κακώτροπία, σκαιότης. Συνών. ἀναποδιά **2**, ἀναποδιασμός, παρᾶξενιά.

ἀναποδιασμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναποδιάζω.

Ἀναπόδιασμα, ὁ ἰδ.: *Εἶδ' ἀναποδιασμόν κ' εἶδα διάολό 'χεις πάλι!*

ἀναποδίζω Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος.

Φέρομαι σκαιῶς, δύστροπῶ. Συνών. ἀναποδιάζω **B 2**.

***ἀναποδοβαγίζω**, ἀναποδουβαίζω Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα καὶ τοῦ ρ. βαγίζω.

Ἀλλάζω διεύθυνσιν, μεταβάλλω κοίτην, ἐπὶ ποταμοῦ, (ὅταν οὗτος συναντήσῃ κώλυμα εἰς τὴν κοίτην του): Ἀναποδουβαίζ' τοῦ ποντάμι.

ἀναποδογένει τό, ἀμάρτ. ἀναποδουγέρ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεπεν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐσ. γένει.

Ἀγριὸν τι βότανον χρησιμοποιούμενον ὡς φάρμακον κατὰ τοῦ ἀνθρακος. Πβ. ἀθράκωμα.

ἀναποδογεννημένος ἐπίθ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα καὶ τοῦ γεννημένος μετοχ. τοῦ ρ. γεννῶ.

1) Ὁ γεννηθεὶς ἀνάποδα, δηλ. με τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ὄχι με τὴν κεφαλὴν ὡς εἶναι φυσικὸν ἔνθ' ἀν.

2) Μεταφ. διεστραμμένος, κακὸς Πελοπν. (Λακων.) Σὺ, παιδί μου, εἶσαι ἀναποδογεννημένος! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάποδος **A 5**.

ἀναποδογέρνω ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 29 — (Νουμᾶς 148,3).

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα καὶ τοῦ ρ. γέρνω.

1) Ἀντιστρέφω, ἀνατρέπω (Νουμᾶς ἔνθ' ἀν.): Ἀναποδόγειρα τὴν κόφα μ' ὅλα τὰ ψάρια. **2)** Γυρίζω, στρέφω πρὸς τὰ κάτω ΚΘεοτόκ. ἔνθ' ἀν.: Ἀναποδόγειρε τὸ κεφάλι. Πβ. ἀναποδιάζω, ἀναποδογυρίζω.

ἀναποδογυρίζω κοιν. ἀναποδοῦρίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. ἀναποδουγυρίζω βόρ. ἰδιώμ. ῥαποδογυρίζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα καὶ τοῦ ρ. γυρίζω.

1) Στρέφω τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν πρὸς τὰ κάτω, γυρίζω τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀναστρέφω κοιν.: Ἀναποδογυρίζω τὴν βάρκα - τὸ πιάντι - τὸ ποτήρι - τὸ τραπέζι κττ. Ἀναποδογυρίζεται ἡ βάρκα καὶ πέφτουν ὅλοι 'ς τὴ θάλασσα κοιν. Ἀναποδοῦρισμένα 'ναι 'κεῖ χάμαι ὅλα τὰ σκαμνιά Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Νά 'ταν βουνὸν ἐγκρέμουν το, δέντρο ξερρίζωνά το, νά 'ταν καὶ πετροκάραβο, ῥαποδογυρίζά το

Ρόδ. Συνών. ἀνακατωγυρίζω, ἀνακολώνω **A 3**, *ἀνακουκουλλιάζω, *ἀνακουκουλλώνω. Καὶ ἀμτβ. ἀναστρέφομαι, ἀνατρέπομαι κοιν.: Ἀναποδογύρισε τὸ ἀμάξι - τὸ καίκι. Ἀναποδογύρισε ἡ βαρέλλα καὶ χύθηκε τὸ κρασί. Ἀναποδογύρισε τὸ τσουκάλι καὶ χύθηκε τὸ φαεῖ. **β)** Σκάπτω, ὀργώνω *Λεξ. Δημητρ.*: Ἀναποδογύρισα τὸ χωράφι νὰ τὸ σπείρω. Συνών. ἀναχύνω. **γ)** Ἀνασκάπτω Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τοὺν ἀναποδουγύρ'σαν οἱ ἀναβουλγοὶ τοὺν κῆπον μ'.*

2) Φέρω ἄνω κάτω πᾶν τὸ προστυχόν, θέτω εἰς ἀταξίαν Θράκ. (Σαρεκκλ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Κορ. Ἀτ. 4,14: Ἐναποδοῦρισα ὅ,τι κὶ ἂν ἦτονε μέσ' 'ς τὸ σπῖτι, μὰ δὲ δό' βρηκα Ἀπύρανθ. Συνών. ἀνακατώνω **A 3**, φρ. κάνω ἄνω κάτω. **3)** Ἀφανίζω, καταστρέφω *Λεξ. Κορ.* Ἀτ. 4,14

